

POSTANOWIENIE

Dnia 7 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gersdorf

w sprawie z powództwa A. L.
przeciwko E. Sp. z o.o. w W.
o ustalenie i wydanie świadectwa pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 stycznia 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 18 kwietnia 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód A. L. wniósł pozew przeciwko E. Sp. z o.o. w W. o ustalenie istnienia stosunku pracy i wydanie przez pozwaną świadectwa pracy. Powód świadczył pracę jako portier według grafika.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 r. uznał roszczenie.

Ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy w B., orzekający na skutek apelacji pozwanej, doprowadziło do wydania wyroku oddalającego (wyrok z dnia 18 kwietnia 2013 r., VI Pa [...]), który to wyrok potwierdził w motywach uzasadnienie Sądu pierwszej instancji.

Od tego wyroku skargę kasacyjną wniosła pozwana spółka, uznając że skarga jest oczywiście uzasadniona, bowiem w sposób oczywisty sąd drugiej instancji naruszył przepisy procesowe (art. 233 k.p.c. oraz przepis prawa

materialnego – art. 22 k.p., oraz art. 65 k.c.) oraz w sprawie występuje zagadnienie prawne, zamykające się w pytaniu o praktyczne kryteria pozwalające na uniknięcie zarzutu zawarcia umowy o pracę, gdy strony w dacie zawarcia umowy decydowały się na nawiązanie umowy cywilnoprawnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

- 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
- 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
- 3) zachodzi nieważność postępowania lub
- 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W rozpoznawanej sprawie żadna z tych okoliczności nie zachodzi. Szczególnie pozbawione jest uzasadnienia prawnego twierdzenie, iż skarga jest oczywiście zasadna gdyż Sąd drugiej instancji niedochował w sposób właściwy norm procesowych i ocenił niewłaściwie materiał dowodowy w sprawie, a przez to naruszył art. 233 k.p.c. Ponadto skarżąca wywodzi, iż doszło też do naruszenia przez Sąd Okręgowy w B. zasady swobody umów.

Sąd Najwyższy podkreśla, iż w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. trzeba wykazać, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Nawet jednak w tym ostatnim przypadku należy wykazać, na czym polega i z czego wynika ocena skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, iż zaskarżone orzeczenie jest ewidentnie błędne, zostało ferowane z oczywistym naruszeniem prawa i stąd nie powinno funkcjonować w obrocie prawnym (por. postanowienie SN z dnia 21 maja 2008 r., IV CSK 162/08). Skarżąca przedstawiła jedynie swoją ocenę wyroku i procedowania Sądu Okręgowego, szczególnie wskazując na rzekome błędy w postępowaniu dowodowym i wadliwe wnioski. W rzeczywistości skarżąca pragnie z

powołaniem się na oczywistą zasadność skargi doprowadzić do ponownej oceny całego materiału dowodowego, który był już oceniony i nie można postawić tej ocenie braku jasności i logiczności.

W tym kontekście Sąd Najwyższy wskazuje także, iż skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia. Jego rozpoznanie nie ma charakteru postępowania w ramach III instancji. Służy realizacji konstytucyjnych i ustawowych zadań Sądu Najwyższego, wśród których pozostają przede wszystkim nadzór nad działalnością sądów powszechnych i wojskowych w zakresie orzekania (art. 183 ust. 1 Konstytucji RP). Zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.), jego obowiązki obejmują zapewnienie jednolitości orzecznictwa i rozstrzyganie zagadnień prawnych. Tym właśnie celom wypada podporządkować także rozstrzyganie skarg kasacyjnych.

Z uwagi na powyższe, oceniając wynikającą z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłankę oczywistej zasadności skargi nie da się nie dostrzec że ma ona charakter wyjątkowy. W konsekwencji w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi powinna dać się stwierdzić na pierwszy rzut oka bez zbytniego wgłębiania się w sprawę (por. np. postanowienie z dnia 2 sierpnia 2007 r., sygn. III UK 45/07, niepubl.).

Przede wszystkim jednak powszechnie w judykaturze przyjmuje się, że art. 233 k.p.c. nie może w zasadzie stanowić uzasadnienia skargi kasacyjnej. (por. np. postanowienie SN z 6 sierpnia 2012 r., II CSK 108/12, w myśl którego w obowiązującym stanie prawnym Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. Niewątpliwie sąd okręgowy jest „sądem faktu”, zaś Sąd Najwyższy „sądem prawa”. W konsekwencji Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy. Związanie to wyklucza w szczególności badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 maja 2012 r., II PK 220/11 oraz postanowieniu z dnia 6 sierpnia 2012 r., II CSK 108/12.

Jeśli chodzi o sformułowane przez skarżącą zagadnienie prawne, to w istocie nie stawia ono centralnego problemu przed Sądem Najwyższym, lecz

zmierza do rozstrzygnięcia sporu po myśli pozwanej spółki. Spółka twierdzi, że wolą stron było nawiązanie stosunku cywilnoprawnego, powód występując ze swoim roszczeniem przeczy tej tezie, a sądy *meritii* przyjmują, iż sposób wykonania zobowiązania miał cechy przeważające stosunku pracy. Taka ocena sporu prawnego przez sądy jest dopuszczalna i trafna. Skarżący zapomina, iż praca była świadczona stale, a sposób jej realizacji przede wszystkim rzutuje na ocenę charakteru więzi prawnej. Tezę tę judykatura przyjmuje powszechnie. Nie ma przeto powodu, by SN na kanwie niniejszej sprawy kolejny raz zajmował się tym problemem, tym bardziej, że skarżący nie przedstawił argumentów świadczących o konieczności zmiany, czy weryfikacji dotychczasowych zapatrywań judykatury w omawianej materii.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono, jak sentencji.